

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 6.

Den 15. Decbr. 1867.

Priis: 6. Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den syv og tredive Halvaars-Conference, begyndt i Store Saltsøstad den 6te Octbr. 1867.

(Fra „Semi-Weekly Telegraph.“)

(Fortsat fra Side 72.)

Præsident Young sagde, at naar han betragede de Hellige, tænkte han øste, at han havde tusinde Ting at sige dem. Det forekom ham, som om de neppe havde Tid til at komme tilsammen, til at synge og bede, forend de efter fulde stilles ad. Han fulde have ønsket, at de kunde have været samlede, indtil der var blevet sagt Alt, hvad man kunde have at tale om, men det Spørøgsmaal opstod hos ham: Hvormeget kunde de Hellige erindre af det, som allerede var blevet sagt? Kirken havde allerede bestaaet henved syv og tredive Aar. Forhen havde de lidt megen Forfolgelse og vare blevne drevne fra Sted til Sted, men saafremt de holdt Herrens Besalinger, fulde de komme til at blive her, indtil der blev dem besalet, at de

fulde vende tilbage for at opbygge Bions Hovedstad. Nogle havde næret den Tanke, at vi vare komne hid for at sjule os for Verden, men vi erfarede snart, at vort Lys skalde sættes paa et saadant Sted, at Jordens Beboere kunde see, at vi havde det Evangelium, som forklyndtes af Jesu Christus, Verdens Lys. Vi have den Mission at prædike Evangeliet for alle Nationer til et Vidnesbyrd, forend Enden kommer. Det paahvilede de Hellige her at vise alle Mennesker et følgeværdigt Exempel. Nogle af dem, som vare komne hid, havde næret den Anstuelse, at de fulde rette sig efter det Folk, de havde forladt. Dette var feilagtigt og twertimod Guds Willie. Det Spørøgsmaal maatte derfor opstaae: Skulle de Hellige rette

sig efter Verden med alle dens Svagheder, Daarstaber og Laster, eller skulle de gjøre, hvad Herren fræver af dem? Han (Talen) var her i den udtrykkelige Hensigt at sige dem, hvad Herren ønsede, de skulle gjøre. Han talte de Hellige for deres Beredvillighed til at holde Viisdomsordet, og derhos talte han Arbeidsfolkene for det Arbeide, de havde udført, og Søstrene, fordi de havde hjulpet dem, saa at de tidlig kunde begynde deres Dagværk. Herren ønsede, at vi skulle vise vor Næste, vores Venner og vorr Hjender, hvorledes de skulle leve, hvorledes de kunde opnæae den sande Storhed, og hvorledes de kunde komme til at opnæae en hoi Levealder og bevare deres Sundhed.

Han vilde sige til de Sidste-Dages Hellige, at der ikke var Noget i Tilværelsen, i Himmelene eller paa Jordens, uden at det var indbefattet i vor Religion. Vi behøvede ikke at gaae udenfor den for at lære, hvad vi skulle gjøre, eller for at faae at vide, hvilke Næringsmidler vi skulle bruge. Vi skulle besitte os paa en billigere Levemaade, og bruge Mælk, Smør, Fisk, Frugt og vegetabilist Føde, fort sagt Alt, som var nærende og bidrog til Maadeholdenhed. Han havde Meget at sige angaaende dette Punkt, og hvis Quinderne vilde see at faae Underviisningsforsamlinger i stand, vilde han komme og holde Foredrag for dem. Dersom ligeledes Quinderne vilde oprette Foreninger til Husflidens Fremme, vilde de gjøre Noget, som var behageligt for Himmelens Aasyn. Han ønsede, at de unge Søstre skulle lære Alt, hvad der kunde være til Nutte i den hunslige Kreds, saa at de engang kunde blive gode Huusmodre og i stand til at udføre Alt, hvad der hører til de quindelige Sysler.

Med Hensyn til Emigrationen ønskede han at vide, hvor Mange Enhver især vilde hjælpe hjem til næste Aar. Nogle

af de Tilstedeværende havde allerede spurgt om, hvor Mange man vilde sende Hjælp til, og den Redebonhed, der udvistes, og det Antal, man vilde hjælpe, var en indmælt Begyndelse.

Han talte angaaende det Forslag, der var gjort om at fremstætte Klippeblokke til Templet, og om Ønskeligheden af Fuldeendelsen af denne Bygning. De Velsignelser, som vare forsvættede de Hellige, vilde blive givne der, og Djævelen vilde hyle.

Der var blevet foreslaat, at Conferencen skulle sluttet, men det blev vedtaget ved et eenstemmigt Rotum, at den endnu skulle være een Dag.

Tabernaklets Chor assang Psalmen: „Kom, lad os på ny Reisen fortsætte.“ Sluttet med Bon af Eldste Woodruff.

Ondsdag Formiddag.

Sanghoret fra Springville assang Psalmen: „Bions Datter.“ Bon af Eldste W. W. Phelps. Tabernaklets Chor assang Psalmen: „See, al Skabningen er forenet, at prise den evige Gud.“

Eldste Geo. A. Smith talte angaaende Folkets Opdragelse og om at gjøre Phoniken eller Deserets Alphabet til en Underviisningsgreen iblandt os. Han gjorde nogle temmelig starpe Bemærkninger med Hensyn til nogle unge Menneskers Tagelighed, idet de nærede den sejagtige Anstuelse, at et raat Sprog og raae Baner skulle være et Beviis paa Mandighed. Saadant skulle ikke finde Sted iblandt Israel. Tillige talte han imod den Anstuelse, som Nogle nære, at de kunne lægge deres Religion tilsidé, naar de gaae op i Bjergene. De behøvede den aldrig bedre, end naar de vare bestjærtigede med noget vanstelligt Arbeide, og de vare omgivne af Farer paa alle Kanter. Han raadede Enhver til at være fornøjtig og

forsiktig under ethvert Arbeide, og til at man skulde slaae sig tilsammen, saa at den Enke kunde hjælpe den Anden.

Det var af særdeles Vigtighed for det hele Folk, at man opbevarede alle de Kornvarer, man havde tilovers, og Nødvenigheden af at gjøre det blev mere og mere indlysende med hver Dag. Ligeledes skulde man med Alvor bestræbe sig for, selv at forsørge alle de Sager, der behovedes i Territoriet. Det var latterligt, at de Hellige udgav deres Penge for indsorte Varer, da de havde alle de Materialier omkring sig, som behovedes til Fabrikationen af Alt, hvad de behovede. Han talte om den store Velsignelse, Bomuldsdyrkningen var for hele Samfundet, og bad, at Herren måtte velsigne dem, som arbeide dermed. Han ønskede, at de unge Kvinder skulde gjøre sig stikkede til at kunne hjælpe deres Mænd i deres forskjellige Sydler.

Fishburns Chor sang Psalmen: „Jerusalem, mit herlige Hjem.“

Endeel Personer blevé etter valgte til at gaae til Syden.

Eldste Lorenzo Snow holdt en interessant Tale over de forskjellige Punkter, som vare blevne talte over i Conferencen, og han opmuntrede de Hellige til at nære den sande Værselelse og til at stride fremad i Alt, hvad der er erfarbart, godt og guddommeligt.

Tabernaklets Chor assang Psalmen: „Seraphernes Lovsang.“ Sluttet med Ven af Eldste E. L. Sloan.

Østermiddag.

Sangchoret fra Spanish Fork assang Psalmen: „Priser Herren.“ Bon af Eldste Joseph F. Smith. Tabernaklets Chor sang Psalmen: „Jerusalem er Herrens.“

Eldste John Van Gott talte om Ud-

gydelsen af Herrens Land over Individer af alle Nationer, naar de annamme Evangeliet. Han fortalte en interessant Begebenhed om en dansk Broder, som havde sagt, da han netop lige kom tilbage fra Herrens Hus, at „Præsident Brigham talte godt Dansk,” thi han sollte sig overbevist om, at han havde talt dette Sprog til ham, medens det imidlertid var ham, som var bleven velsignet med Fortolningssgaven. Broder John Van Gotts Bemærkninger vare heelt igjennem særlig interessante.

Broder Charles W. Leah assang Psalmen: „Bjergets Tappre“ til Melodiien: „Den gamle, faste Geg“ med god Effekt.

Eldste Joseph F. Smith holdt et Foredrag over de almindelige Kærdemospunkter, hvorpaa fulgte en Sang af Fishburns Chor.

Præsident Young sagde, at hvis han havde haft Tid, skulde han have onstet at tale lidt om huuslige Unliggender, men da Tiden ikke tillod det, vilde han indskrænke sig til at sige, at man fordrerede af de unge Søstre, at de skulde iagttagte de Raad, som vare blevne givne i Lovet af Conferencen med Hensyn til Huusflid og en for Helbrede velgjorende Leve-maade. Han bemerkede endvidere, at ethvert Menneks vilde opnaae den Herlighedens Krone, det gjorde sig værdigt til, medens de, som ikke vare trofaste, forspilte denne Ret. Han hentydede derpaa til de Forandringer, som nu og da havde fundet Sted med Hensyn til de Tolvs Qvorum.

Præsidenten tilraadede Bislopperne indstendigen at arbeide paa at bringe de Raad i Udvælje, som vare blevne givne med Hensyn til de Fattiges Emigration, og han paalagde dem at gjøre det strax.

Eldste Geo. Q. Cannon anbefalede

Stiftelsen af en Forening for Oprettelsen af Søndagsstoler.

Præsidenten erklærede Conferencen for sluttet til 8te April næste kommende.

Han sluttede med følgende Velsignelse:

Jeg velsigner Eder som et Samfund og som enkelte Individer. Jeg velsigner mine Brødre, de tolv Apostler, i den Herres Jesu Christi Navn, og beder, at hans meest udsøgte Velsignelser maae hvile over dem, over de Halvårds og over deres Præsidenter. Jeg velsigner Overpræsterne og de Eldste, og beder, at alle de Velsignelser, som de kunne ønske sig i Ret-

serdighed, maatte blive dem tilbeelte. Jeg velsigner Bisstopperne i de forskellige Distrikter, og Alle, som ere beklædte med det hellige Præstedomme. Jeg velsigner mine Søstre og deres Børn — samt de Sangchor, som have sunget for os. Jeg velsigner Eder som Forældre og Børn, som Brødre og Søstre. Jeg velsigner dette Huus, i hvilket vi have havt saa god Plads, og Alle, som have været tilstede i denne Conference. Jeg føler til at velsigne Josephs Land, vores Arvelodder og Alt, som hører til Israel, i den Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Bemærkninger af Præsident D. C. Wells.

i Bowery i Store Saltsjøstad den 30te Juni 1867.

(Fra „Journal of Discourses.“)

Jeg har med Glæde lyttet til Broder Eldredges Bemærkninger. Hans Beretning om de Grunde, der bevægede ham til at annamme Evangeliet, mindede mig stærkt om Josephs Dage og om det Indtryk, Sandheden gjorde paa mig, da jeg hørte den blive forkyndt af Herrens Ejerner. Mange af de Grundsætninger, som han fremsatte, vare i Verden; de vare ikke nye, og dog syntes det, som om Menneskenes Born aldrig havde tænkt paa eller fasset og forstået dem; idetmindste havde jeg ikke gjort det. Jeg vidste ikke Noget om Gud min himmelske Fader, eller kendte Noget til det Forhold, som er mellem ham og Menneskene; ei heller forstod jeg hans Hensigt med at lade dem gennemgaae den jordiske Provæstand, førend jeg lært det af Propheten, og jeg kom snart til at forstaae, at dette var en temmelig stor Deel et Tilfældet med Verden i vores Dage.

Jeg havde ikke mere Tro paa, at Joseph Smith var en Prophet, eller at han vidste Noget om Religion, end jeg har paa Gjøglere og Quaksalvere. Jeg vidste slet ikke Andet om Joseph, end hvad jeg havde hørt om ham af hans Fjender eller læst i Aviserne.

Det var ikke ret langt fra mit Fødested i Staten New York, at dette Værk begyndte. Jeg havde øste i de religiøse Bladet læst om Mirakler, som skulle have været udførte af „Mormonerne,“ og jeg antog, at det Hele blot var Bindmageri, samt at „Mormonerne“ vare Fanatikere og nogle meget daarlige Subjekter. I min Ungdoms Dage var der en Tid, paa hvilken der herskede en stor religiøs Opvækelse i den Deel af Landet, og jeg kan godt forstaae, at Saadant maatte have en stor Indflydelse paa Joseph. Han var ung, jeg kun en Dreng, og jeg veed,

hvorledes denne Opvækelse virkede paa Ungdommen i den Egn, hvor jeg boede. Nogle af Prædikanterne pleiede at holde deres lange Forsamlinger hver Dag og Aften, ofte i hele Uger og undertiden endog i en heel Maaned, idet de ved deres Indflydelse samlede de Unge omkring sig, og undertiden gjorde de et enkelt Individ til Gjenstand for deres Bonner og vedbleve at bede for ham, indtil han sagde, at han var bleven omvendt. Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg fattede Modbydelighed dersor og ikke troede paa Noget af det Hele, og med Hensyn til Religionen slog jeg mig til No ved saavidt muligt at beslutte mig paa en retskaffen Væxel. Det maatte for Øvrigt gaae med Religionen, som det bedst kunde.

Medens jeg var i en saadan Sindsstilstand, blev jeg introduceret til Joseph Smith af Sidney Rigdon, som ved denne Lejlighed bemærkede, at det var den Mand, som var saa meget omtalt. Han saa godt ud. Han talte ikke meget til mig, og ei heller jeg til ham. Tiden randt hen, og efter flere Aars Forløb kom jeg tilfældigvis til at boe i Nærheden af ham, og havde ofte Anledning til at høre ham tale, og omendstjordt jeg i Begyndelsen ikke troede, at han var inspireret, eller at han var Andet end et Menneske med store naturlige Anlæg, erfarede jeg dog snart, at han vidste Mere angaaende Religion og det, der hører Gud til, end noget andet Menneske, som jeg nogensinde forhen harde hort tale. Jeg læste Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, uden at dog disse Bøger gjorde noget videre Indtryk paa mig. Jeg blev ikke overbevist om Sandheden formedelst Læsningen af disse Bøker, men ved at høre Joseph Smith, og det forekom mig, at han fremsatte Lærdomspunkter, som hverken han eller noget andet Menneske kunde have erholdt paa anden Maade end ved

at modtage dem fra al Viisdoms Kilde — fra Herren selv. Jeg opdagede snart, at han ikke, saaledes som Verden ansaae ham for, var en godt bæfest og lærde Mand. Men hvorfra kunde han saa have saaet denne Kundstab, der saa langt overgik Alt, hvad jeg nogensinde forhen havde hort, medmindre den var kommen fra Himmelten? Sandheden begyndte at bane sig Vej til min Forstand og Dommeraft, og omendstjordt jeg ikke lod mig forlyde med Noget og ikke annamdede Evangeliet, men stod udensor, gjorde dog de Ord og Grundsatninger, jeg hørte af ham, et dybt Indtryk paa mit Sind.

Jeg havde været en flittig Bibel-leser, og havde i min Ungdom lært en heel Deel udenad i Søndagsstolen. Jeg havde ligeledes læst mange religiøse Skrifter, og var temmelig godt bekjendt med de forskellige Troessamsfunds Læresætninger angaaende Saliggjørelsens Plan. Jeg havde undersøgt de orthodoge Læreshyster, og derved erhvervet mig en nogenlunde Kundstab angaaende samme, og allerede fra min tidlige Barndom troede jeg paa „Treenigheden.“ Jeg undersøgte de Lærdomspunkter, som forlyndes af Unitarierne, der ikke troe paa „Treenigheden,“ og ligeledes Universalisters Lære, og ved den Tid, da jeg traf sammen med Joseph Smith, troede jeg ligesaa meget, om ikke mere, paa Universalismen, som paa noget andet Religionsystem, men var ikke traadt ind i noget Kirkesamfund, da jeg ikke var fuldkommen overbevist om, hvilket der var det rette. Engang hørte jeg Joseph Smith sige i Nauvoo, at enten „Mormoniøsen“ var sand eller salst, være Mennestene ligesaa vel farne uden som med de Ordinancer, der lærtes og udførtes af Nutidens Sekterere. Det var netop det Samme, som jeg troede, omendstjordt jeg dengang ikke forstod saa Meget med Hensyn til Ordinancerne og

Myndigheden til at forvalte dem, som jeg siden kom til at lære. Om jeg end var seendrægtig til at satte disse Punkter, sollte jeg mig dog overbevist om, at de vare grundede paa de himmelste Sandheder, thi ved Hjælp af de Nøgler, jeg modtog af Guds Tjenere, fandt jeg Bekræftelse for min Tro i den hellige Skrift, som jeg fra den Tid indtil nu har læst og forstået paa en Maade, som jeg aldrig forhen gjorde, og naarsonhelst jeg endog nu undersøger Bibelen, finder jeg Noget, der er nyt for mig, Noget, som jeg aldrig forhen havde fattet eller forstået, endføndt jeg har været fortrolig med den lige fra min Ungdom.

Da jeg første Gang hørte Joseph Smith prædike om Daab for de Dode og om Maaden, hvorpaa den skulle foregaae, blev jeg høiligt forundret over, at Ingen nogensinde havde prædiket derom forhen, da dette Lærdomspunkt er saa tydelig fremstillet i den hellige Skrift. Udsørelsen af Ordinancerne ved en Stedsfortræder forekom mig da at være Noget, der var lige saa klart som Middagsølen, men forhen havde jeg aldrig tænkt derpaa. Da jeg hørte disse Lærdomsprinciper, jublede jeg af Glæde, og omendføndt jeg ikke pleiede at bede meget, bad jeg dog i mit Hjerte, at hvad jeg end ellers maatte komme til at gøre, jeg dog aldrig maatte komme til at fornegte de Sandheder, som Guds Prophet forkyndte. Dette var min Sjæls inderste Overbevisning. Endnu var jeg ikke traadt ind i Kirken, og jeg vidste ikke, om jeg nogensinde skulle komme til at gøre det; jeg var endnu ikke fuldkommen overbevist. Nogle Sandheder vare fuldkommen tydelige for mig, andre kunde jeg derimod ikke satte. Han holdt en gang en Bigprædiken, ved hvilken Lejlighed han talte meget om den evige Dom; dette annammede jeg, og mangen en Gang har jeg siden hørt ham udville dette Prin-

cip saa tydeligt, at det vilde have været en Synd imod alt Lys og al Kundstab, om jeg havde forlæst det, og dersor opbevarede jeg det i mit Hjerte. Mangen en Gang pleiede han at udvile Lærdomspunkter uden at henvisse til Skriften, men dens mit eget Kjendstab til den bragte det ene Skrifsted efter det andet paa mit Sind, og det saadanne Skrifsteder, som netop befrydede Sandheden af de Lærdomspunkter, han var ifærd med at udvile.

Naarsonhelst han sagde, at det var et Privilegium, som tilhørte de Sidste-Dages Hellige, at debes for deres Dode, mindedes jeg Pauli Ord: „Hvad monne de ellers gjøre, som debes for de Dode, dersom de Dode aldeles ikke opreises? Hvi debes de da for de Dede?“ (1 Cor. 15, 29.) Og naar han talte om Evangeliets Prædiken for Manderne i Fængslet, saa det som med Lynets Hurtighed gennem mit Sind, at Frelseren gjorde det Samme i Mellentiden mellem hans Død paa Korset og hans Opstandelse. Ligheden gjorde et saadant Indtryk paa mig, at jeg ikke kunde faae dette Lærdomspunkt ud af mit Sind, og saaledes mindedes jeg det ene Skrifsted og Bevis efter det andet, som bevisste, at de Grundhæmninger, han forkyndte, vare sande. Men havde jeg nogensinde tænkt derpaa, og havde den christne Verden gjort det i Lobet af Alarhundrede? Nei, ikke forend Joseph kom frem med disse Sandheder. Uagtet jeg vidste, at Catholikerne blive spottede og latterliggjorte, blot fordi de bede, at deres Dode maatte udfries af Skærsilden, blev dog Læren om Udsørelsen af Ordinancerne klar og tydelig for mig, og jeg fandt, at det var Noget, som i og for sig selv var stort og herligt. Jeg sagde, at dersom de, der havde været gjenstridige, kunde blive besøgte af Verdens Frelser, hvor meget rimeligere er det da ikke at antage,

at de skulle blive besøgte, som ikke have været gjenstridige, men ere døde uden Kundstab om Evangeliet? Dette forekom mig at være rimeligt og holdbart, og Principet stadsfæstedes af den hellige Skrifst, som jeg var blevne lært at troe paa fra min Barndom af. Dengang Apostelen brugte det Udtryk: „Dersom de Døde ikke opreises, hvilket deres Søn da for de Døde,” var han iferd med at undervise Menigheden i Corinth angaaende Opstandelsen, da Nogle af de Hellige steds øiensynlig vare blevne paavirkede af Sadduceerne, som forlæstede Læren om de Dodes Opstandelse. Jeg saae snart det Rime-lige og Rigtige i disse Apostelens Ord. Jeg havde aldrig forstået dem for; jeg hjendte ikke Gud eller hans Son Jesum Christum, ei heller vidste jeg Noget an-gaaende det Forhold, vi, hans Born, staae i til ham. Saadan er Christenhedens Tilstand i vores Dage. Menneskene hjende hverken Gud eller sig selv, ei heller vide de Noget hverken med Hensyn til deres forrige Tilstand eller tilkommende Stjæbne.

Disse Grundsetninger ere komne til os formedelst Åabenbaring til Joseph Smith. Der kan maasee være dem her, som ikke have annammet denne Lære, og under alle Omstændigheder kan det ikke være til Skade for Nogen, at jeg taler lidt derom, selv ikke for dem, der have annammet samme. Den er uomstodelig og kan bevijes med Skriften, men jeg anseer det for unadvendigt at ansøre Bibelsteder. Den er fremdeles egnet til ataabne Sindet og til at berede det til at annamme de Grundsetninger, som i vores Dage ere blevne åabenbarede til Menneskeslægtenes Frelse og Ophojselse. Jeg blev formedelst dem overbevist om, at der var et Værk at udføre, og at den saalænge omtalte Tid til dets Udførelse stundede til. Jeg saae, at det var nødvendigt, thi i Sandhed, det forekom mig, at

Menneskene vare forblindede med Hensyn til det, der hører Gud til. Ligesom Isoderne paa Frelserens Tid vare de rige paa tomme Ord og Fløssler, holdt lange Bonner og talte meget om religiøse Anliggender, men deres Hjerter vare langt fra Gud. Det Faktum, at nogle iblandt Isoderne negtede Opstandelsen, efterat de havde hørt Frelseren og hans Apostler udvikle dette Lærdomspunkt saa klarligen, er et Beviis paa, at de vare ligesaa uvivdende i Henseende til det, der hører Gud til, som Nutidens Christne ere. De læste de hellige Skrifter uden at forstaae dem, — de forvaltede Ordinancerne uden Myndighed, forandrede dem efter Behag og satte øste deres egne Skilke istedetfor dem, og troede uden Trivl, at de indførte Forandringer vilde være ligesaa gode, som det Herren havde indstiftet, og paa samme Tid vilde de passe meget bedre til deres Forsøgelighed.

Det var paa denne Maade, Bildsarelsen begyndte at indsnige sig i Kirken, og at Menneskene ved deres egne Forstandsgrublerier forandrede de Grundsetninger, som hørte til deres allerhelligste Tro, saaledes som Præsidenten for ikke længe siden udviklede det. Jeg kan let indsee, hvorledes saadanne Grublerier kunde vildlede Menneskene. Lader os overveie det for et Døblit. Vi sige, at Jesus døde for hele Menneskeslægten, at hans Blod blev udgydt for Alle, men vil dette frelse dem, uden de adlyde Evangeliets Fordringer? Nei, visselig ikke. Nogle sige, at den Lære, at den Enne er bestemt til at blive frelst og den Anden til at blive færdomt, tilintetgjør en saadan Tro. Saadanne Ansuelser ere en Yderlighed. Andre komme frem og sige: „Dersom Menneskenes Frelse er afhængig af deres Gjerninger, hvad Nutte er da Forsoningen til? Thi uagtet hele Forsoningens Kraft kunne Menneskene ikke blive frelste

uden at omvende sig fra det Ønde, og hvis de gjøre dette, ville de blive frelste uden Forsoningen."

En saadan Slutning er bedragerst. Jesus døde for at Alle kunde leve. Vi læse i den hellige Skrift: „Ligesom Alle døe i Adam, saaledes skulle og Alle levendegjøres i Christo." Enhver Son og Datter af Adam kunne blive frelste, dersom de ville leve efter Evangeliet. Frelsen er opnaaelig for ethvert menneskeligt Væsen, fordi Forsoningen er ligesaa gjen-nemgribende som Faldet. Beien er aaben for Alle, og hvis Menneskene ikke blive frelste, er det deres egen Skyld. Den Forlosningsplan, som blev bestemt af vor himmelste Fader, er tilstrækkelig for hele Menneskeslægten. Han er retfærdig, og vi ville blive fordomte, hvis vi ikke an-namme Evangeliet. Vi kunne adlyde dette og blive delagtige i alle dets Ga-ver, Kræfter og Belsignelser, eller vi kunne fremture i det Ønde og gaae ned til Død og Fordærvelse, om vi ønske det.

Her kommer imidlertid en Anden frem og siger, at det er de guddommelige Egen-staber, som vi tillægge Navnet Gud, og uden disse vilde han ikke være det, han er, og altsaa er det Egenstaberne alene, som udgjør det guddommelige Væsen. Kunne I see, hvor fælt en saadan Be-viisforelse er? Hvad er et Princip, uden at det har Noget, gennem hvilket det kan virke? Det kan sammenlignes med Jer-net, saalænge det er sammenblandet med andre Materialier, — det er i denne Til-stand ubrugeligt og duer ikke til Noget. Hvad vilde Egenstaber gavne, hvor ypper-lige de end maatte være, naar de vare

adskilte fra Væsenet? De vilde ikke være til noget Gavn for Menneskene, med-mindre de yttrede sig hos et organiseret Væsen. Naar Foden anvendes ifolge dens naturlige Bestemmelse, styrker den Lege-met, men naar den ikke anvendes i dette Niemed, er den forholdsvis værdlos. Det Samme er Tilsælde med Vand og andre Slags Driftevarer; de ere gode til at slukke Torsten med, naar de anvendes paa den rette Maade, men i modsat Fald ere de kuu af ringe Værd. Naar vi ere i Besiddelse af Guds Aand, bliver vor Torst ester Kundstab tilfredsstillet, og den bliver i os en Kilde, som opvælder til evigt Liv, men dersom vi ikke have Deel i denne Aand, ville vi stedse synke dybere og dy-bere ned.

Heraf kunne vi see, at Egenstaberne i og for sig selv ikke kunne udrette No-get, men for at de skulle kunne blive til Nytte, maae de være forenede med et Væ-sen, gennem hvilket de kunne ytre sig. Dersom jeg er villig til at leve overeens-stemmende med gode og sande Grundsetninger, ville de lede mig til Storhed og Ophoieselse just paa selvsamme Maade, som Barnet vojer og trives ved nærende Fede, medens det uden at tage Næringsmidler til sig vilde omkomme. Det er ligedan med Hensyn til de aandelige Unliggender. Det er ikke de aandelige Belsignelser i og for sig selv, der kunne lede Menneskene til Storhed og Ophoieselse, men det er Individet selv, som annammer og gør Brug af dem, der kan drage Nytte af dem.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Uenighed i politisk, religiøs og social Henseende.

Fra umindelige Tider af har det været almindeligt, at naar Venner have været ifærd med at fælles ad, have de yttret et eller andet Ønske, bedet hverandre om en eller anden Gunstbeviiæning, eller de have givet Et eller Andet, der kunde være et værdifuldt Minde om forbiganen eller bestaaende Hengivenhed og Kjærlighed. En saadan Gave eller et saadant Ønske er stedse blevne betragtet som et helligt Minde om Giveren, i Særdeleshed, dersom det har været en Begjæring af en doende, inderlig elstet Ven, ere hverken Midler eller Anstrengelser blevne sparde for at opfylde samme.

Den Største blandt Alle, vor Herre og Frelser Jesus Christus, nærede ogsaa for sin Bortgang et saadant Ønske med Hensyn til dem, der vare blevne ham saa overordenelig kjære, medens han var her i Verden. Han bad for dem, som hans himmelste Fader „havde givet ham af Verden“ — for dem, som havde fulgt ham i Gjensædelsen, under Forfolgelse og de Ugudeliges Had. Ungiven af dem, bad han kort før sin foreslaaende Død: „Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, som Du har givet mig.“ „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig, paadet de Alle maae være Et, ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at og de skulle være Et i os.“ Dette og endnu Mere til udtaale vor Førlofer som sit sidste Afsledsønske i hans Fornedrelse, og det var gjældende for alle hans Bredrr og Sostre, som enten da troede eller siden skulle komme til at troe paa ham, indtil de sildigste Slægter. Men hvor fjernt er ikke Øpsyldelsen heraf og selv endog blot Tanken derom fra Nutidens Christne. Saalangt fra at sole Vægten og Betydningen af disse Følelser, der gjennemfrydsede Frelseren umiddelbart for hans Bortgang, viser deres hele Liv og Færd, at de kun lidet belynre sig om dette Hovedtræk af Evangeliet: Enighed.

Naar vi betragte de christne Nationer paa Jorden, enten fra det politiske, religiøse eller sociale Synspunkt, see vi allevegne istedetsfor en tiltagende Enighed og den deraf følgende Magt og gjensidig Tillid — en stedse mere og mere vogende Uenighed, Spilid og Forvirring samt den deraf følgende Aftagen af Indflydelse og Magt, og Mangel paa Tillid mellem Nationer, Kirkesamfund og Individer, hvis Folger ere en total Afmagt til at standse den mere og mere om sig gribende Forærvelse og til at forhindre de menneskelige Institutioners Udarteise og overhaandtagende Forsald.

Istedetsfor at Enighed i politisk Henseende skulle betragtes som et væsentligt og onsteligt Gode, bliver den anset som et stort Onde. I de constitutionelle Stater er der Spilid mellem Regjeringen og Follets valgte Representanter, mellem Aristokratiet og Demokratiet, medens disse igjen hver for sig ere adsplittede i forskellige Partier, der som oftest bekæmpe hverandre med stor Bitterhæd. Omendskjøndt en saadan Spilidagtighed kun bidrager til at forsinke og øste endog til ganste at

henimod Indforelsen af gode Love og gavnlige Andretninger, betragtes den dog som aldeles nødvendig til at bevare Ligevægten mellem Regjeringen og Folkets Repræsentation, og til at forebygge, at Regenten, der næsten i alle christne Lande tillige er Stats-Kirkens Overhoved, „anmaæser sig en Magt, som kunde blive farlig for det almene Vel.“

Det givne Eksempel folgez, og den samme Spildagtighed har gjennemtrængt hele Samfundet i de forskellige Stater. Saaledes finder man den samme Spild iblandt Medlemmerne af de forskellige Byraad, Borgerrepræsentanter og Commune-repræsentationer, mellem dem, der staae i Spidsen for Folket's aandelige Oplysning, mellem Forældre og Born og mellem Brødre og Søstre indbyrdes, ikke at tale om den personlige Uenighed, som saa ofte opkommer mellem de enkelte Medlemmer i Samfundet, og hvilken itle sjeldent ender med en Forbrydelse og Tabet af Menneskeliv. Folgerne af en saadan Tingenes Tilstand have vi allerede berort, og ville kun tilseie, at paa Grund af samme er den sande Myndighed hemmet baade for Huus-haderens og Statens Bedkommende; denne har vel Magt til at straffe Lasten, men ikke til at hemme den.

Tægtaaer Christenheden Frelserens ovenansorte Ord bedre i religios end i politisk Henseende? En Artikel, som nylig har staact i „Times“ besvarer i Korthed dette Spørgsmaal. Denne Afhandling omtaler ikke mindre end halvfemfindstyve forskellige Troesbekjendelser paa de britiske Øer, hvilke Religionssystemer alle ere udspungne fra den engelske Statskirke eller dens Stud. Gaae vi til Fastlandet, stille Tingene sig ikke meget bedre, og om vi omhyggelig ville betragte Tilstanden i disse nordiske Riger, vilde forhaanden værende Kjendsgjerninger tilstrækligt besvare dette Spørgsmaal.

De christne Nationer have gjort Meget for at udsprede Christendommen iblandt de hedense Nationer og den hellige Skrifst iblandt Jordens forskellige Folkeslag. Udgiveren af den phrenologiske Journal i England skriver i Septembernumretet: „Der gives henimod insinde forskellige Religioner i Verden, eller vi skulle snarere sige Nymodens Religionssystemer, og iblandt disse er der over tre hundrede forskellige Troesbekjendelser iblandt dem, som kalde sig Christne.“

Det er vel bekjendt, at de mange Religionssamfund, der have bestraæbt sig for at udbrede deres Lære iblandt de hedense Nationer, ikke troe paa og bruge de samme Ordinancer, eller de udføre dem paa en anden Maade end Andre, medens mange af dem ikke engang tillade deres „christne Brodre og Søstre“ at deeltage med dem i Herrens Nadver. Saaledes vise de Verden, at de ere ligesaa langt fra at være Get ned hverandre indbyrdes og Get med Herren, sem de Vandrende ere det.

Hvad Samfundslivet angaaer, er det hjerterystende at betragte og næsten en Umulighed at skildre al den Elendighed og alle de Sorger, der ere Frugterne af den nuværende Tingenes Orden. Istedsfor i Hjemmet at finde de henslige Dyder og Glæder, som Alle saa inderlig længes efter, gaae Fader og Moder, Son og Datter andre Steder for at søge den Tilsfredshed, de ikke kunne finde hjemme. Mis-tænksomhed, Skinsyge, Drunkenskab osv. opstaac mellem Forældrene, — Bornene tage Parti, nogle med Faderen og nogle med Moderen, indtil hele Huset kommer i Forvirring, dets Medlemmer kun altfor ofte styrte sig i Lastens Afsgrund, og Livet til sidst bliver en Byrde for dem, som engang saa haabefuld stuede ind i Fremtiden.

Utrostab mellem Egtefæller og Egtestabsstilsmisser gribé om sig i den Grad, at det endog har vælt Bestyrtelse hos de engelske Bladredakteurer. Der skrives saaledes i „Pall Mall Gazette“: „Der synes fortiden at være ikke mindre end 152 Sager angaaende Egtestabsstilsmissie for Retten. Der er paa Grund af saadanne Sagers roxende Tiltagen blevet forelaaet at oprette et „Reservefond“ under Navn af „Fond or tilfældige Udgifter ved Egtestabsstilemisser.“

Saadan er Tilstanden i alle Samfundsklaæser fra de høieste til de laveste, og de Baand, der skulde sammenknytte Menneskene, oploses mere og mere. Forbrydelser af alle Slags gribé om sig i en foruroligende Grad. Vi have et slaaende Exempel herpaas i en Rapport fra Ørvigheden i Liverpool, hvori der berettes, at der i Lovet af Aaret, endende den 30te September, var begaact 8,876 Forbrydelser. Naar dette blot er for en enkelt Commune, hvad maa der saa ikke skee igjennem hele Lande og Riger! Hvor er den Guds Mand, der lig Daniel, Nathan eller Nehemias kan fremstaae i Herrens Navn og standse denne Fordærvelsens Strom og forene Menneskene i sand Gudsfrygt? Desværre, de ville ikke lytte til gede Raad og det Budstab, som er sendt fra Himmelnen. Hvor religiose end Menneskene kunne være, saa synes de dog ganste at have forglemt, at Jesus indprentede sine Tilhængere Nødvendigheden af at være Et irdbhydes og Et med ham. Den herstende Tilstand er et ufeilbartlig Beviis paa, at de ikke have hans Evangelium iblandt sig. Han har sagt: „Ere I ikke Et, ere I ikke Mine?“ De christne Nationer ere i en ynklig Stilling, — de staae alene og ere uden Gud i Verden.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Detbr. 1840.

(Fortsat fra Side 78.)

Legionen er pligtig til at udføre de samme militaire Pligter, som dem, der nu ere bestemte, eller som herefter maatte bestemmes for Statens regulaire Milits, og den skal staae til Borgermesterens Disposition i Haandhævelsen af Stadens og Statens Love og Forordninger — ligesom ogsaa til Gouverneurens Raadighed, naar den behoves til offentligt Forsvar og til at haandhæve Statens eller de Forenede Staters Love, hvorimod den er berettiget til den bestemte Andeel af de offentlige Baaben. Derhos skal nævnte Legion være sritagne for enhver anden Militairpligt.

§ 26. Staden Nauvoos Beboere ere sritagne for alt Veiarbeide, hvorimod Ga-

dernes, Stredernes og Alleernes Vedligeholdelse paahviler dem, og Enhver iblandt Stadens mandlige Besolning, der er i en Alder af mellem eet og tyve og halvtredsfindstyve Aar, er pligtig til efter behørig Tilsigelse at fremmøde for at foretete saadant Arbeide, dog ikke over tre Dage om Aaret. Enhver, der efter at være behørig til sagt af Beinspekteuren, undlader at fremmøde til saadant Arbeide, betaler een Dollar for hver Dag, han har forsømt eller negtet at arbeide.

§ 27. I Tilsælde af, at Vedkommande undlade eller negte at betale den dem idomte Mult, har Byraadet Ret til at sætte dem i County- eller Statsfengslet.

§ 28. Denne Forordning erkløres herved at være en offentlig Lov, og skal træde i Kraft den første Mandag i Februar næstkommende.

Wm. L. D. Ewing,

Ordfører

i Repræsentanternes Huus.

S. H. Anderson,

Ordfører i Senatet.

Approberet den 16de Decbr. 1840.

Thos. Carlin.

Statens Illinois's Sekretariat.

Seg Stephen A. Douglas, Undersekretair, bevidner herved, at Ovenstaende er en noiagtig Ufstrift af den Lov, som nu er indregistreret og opbevares paa mit Contoir.

Bevidnes med min Understrift og Statens Segl.

(L. S.)

Springfield, den 8de Decbr. 1840.

S. A. Douglas,

Statssekretair.

Deter følgende Forordning, angaaende den lovgivende Magt, som var tillagt Byraadet i Springfield, der er hentydet til i § 13 af denne Lov, og som følgelig derfor ogsaa kom til at blive gjældende for Staden Nauvoo, nemlig:

Om Byraadets lovgivende Magt.

§ 1. Byraadet har Magt og Myn-dighed til indensor Stadens Grundser at udstryve og hæve Skatter af alle saavel faste som vorlige Ejendomme; dog maa den saaledes udstrevne Skat ikke overstige en halv pCt. p. A af Ejendommens antagne Værdi. Ligeledes har det Ret til at inddrive Skatterne paa hvilkensomhelst Maade, der er forestren ved Lov, hvilken dog ikke maa være stridende mod de Forenede Staters eller denne Stats Constitution.

§ 2. Byraadet har Ret til under-

Straf af Multt at kræve Caution af de ifolge Loven udnevnte Embedsmænd som Sikkerhed for en retskaffen Udsorelse af deres respektive Pligter, ligesom det har Ret til at fordre dem til at afslægge Ed, naar de filtræde deres respektive Embeder.

§ 3. Det har Ret til at oprette, understøtte og ordne offentlige Skoler og til at laane Penge paa Stadens Credit; dog maae Renterne af de laante Summer ikke overstige 6 pCt. om Året, og ei heller maae Renterne af alle de laante Penge overstige Halvdelen af Stadens offentlige Indtægter.

§ 4. Det har Ret til at træffe Foranstaltninger for at forhindre Indførelsen af smitsomme Sygdomme og til i denne Henseende at udgive Quarantainelove.

§ 5. Det har Ret til at satte Bes-temmelse med Hensyn til Udbetalingen af Stadens Gjeld og Udgifter, og til at tage de nødvendige Forholdsregler i saa Henseende.

§ 6. Det har Ret til at oprette Hospitaler og til at træffe de nødvendige Foranstaltninger med Hensyn til deres Bestyrelse.

§ 7. Det har Ret til at tage saadanne Forholdsregler, som maatte ansees for nødvendige for Indvaanernes Sundhed, til at bestemme, hvad der maa ansees for stadeligt i saa Henseende, og til at fjerne alt Saadant.

§ 8. Det har Ret til at sorge for Stadens Forsyning med Vand, til at lade grave Brønde og til at anbringe Vandposter i Gaderne for at tjene som Slutningsmidler i Gldebrandstilfælde og for at bidrage til Beboernes Bequemmelighed.

§ 9. Det har Ret til at anlægge, forandre, udvide, forlænge, brolægge og til paa enhver anden Maade at forbedre eller vedligeholde Gader, Streder og Alleer.

§ 10. Det har Net til at sørge for Anbringelsen og Tændsættelsen af de nødvendige Broer.

§ 11. Det kan inddale Staden i Distrikter og bestemme Grænderne for samme, og ligesledes kan det oprette nye Distrikter, eftersom Omstændighederne maatte kræve det.

§ 12. Det sørger for Gadernes Oplysning og Opsorelsen af de nødvendige Lygtepæle.

§ 13. Det har Myndighed til at oprette, understøtte og have Opsyn med Nattevagter.

§ 14. Det har Net til at lade opføre Bazarbygninger, oprette Markeder og at anlægge Torve samt til at have Opsyn dermed.

§ 15. Det sørger for Opsorelsen af alle de nødvendige Bygninger til Stadens Brug.

§ 16. Det sørger for Indhegningen, Forbedringen og Reguleringen af alle de offentlige Marker, der tilhøre Staden.

§ 17. Det har Net til at udstede Bevillinger til Auktionsforvaltere, Kjøbmænd, Detailhandlere, Urtekrammere, Gjæstgivere, Bewærtningstedere, Høkere, Bissekrammere, Handelsmæglere, Pantelaanere og Beglerere, ligesom det har Net til at bestatte og ordne disse Haandteringar.

§ 18. Det har Net til at udstede Bevillinger til Hyrekudste og Bognmænd, samt til at bestatte og ordne Alt, hvad der henhører til deres Haandtering, og kan saaledes bestemme en vis Taxt saavel for Personbefordring som for al anden Kjørfel.

§ 19. Det kan give Tilladelse til at fungere som Bybud og kan fastsætte en bestemt Taxt for enhver udfort Tjeneste.

§ 20. Det har Net til at give Til-

ladelse til Opsorelsen af Skuespil og andre Forestillinger og offentlige Forlystelser, og har Overopshynt med samme.

§ 21. Det har Net til at bestatte, indstrække, forbyde og opheve alle Driske-, Skjenke- og Spillehuse samt Bordeller og alle andre Slags uordentlige Steder.

§ 22. Det ordner Brandvæsenet og er bemyndiget til at oprette fire Brandcompagnier.

§ 23. Det har Overopshynt med Alt, hvad der angaaer Fejrvæsenet.

§ 24. Det har Net til at have Opsigt med alle Oplag af Krudt, Tjære, Beg, Harpix og andre let antændelige Sager.

§ 25. Det har Overopshynt med Gjerder og Hegen mellem de forskellige Ejendomme paa Stadens Grund.

§ 26. Det har Net til at justere Maal og Vægt til Brug i Staden, forsaaadt der ikke ved Lov er fattet nogen anden Bestemmelse desangaaende.

§ 27. Det har Overopshynt med Øpmaalingen af Tommer og andre Bygningsmaterialier, ligesom ogsaa med alt Slags Haandværksarbeide.

§ 28. Det har Opsyn med Weiningen af Ho, Kalk og Steenkul, samt med Maalingen af Havnebrænde og andet Brænde, som sælges og forbruges i Staden.

§ 29. Det har Overopshynt med Besigtingelsen af Tobak, Kjed, Flæst, Meel og Spirituosa.

§ 30. Det har Opsigt med Vægten, Qualiteten og Prisen paa det Brod, som sælges og forbruges i Staden.

§ 31. Det sørger for Folketællingen i Staden.

§ 32. Det ordner Valget af Stadens Embedsmænd og kan igjen assætte dem.

§ 33. Det fastsætter Statsembedsmændenes Løn og den Godtgjørelse, som

tillommer Edsvorne og Bidner for de Tjenester, de maatte gjøre enten ifolge denne eller nogen anden Lov.

§ 34. Det ordner Stadens Politi, paalægger Multer for Overtrædelse af Lovene og sorger for Inddrivelsen og Anvendelsen af samme.

§ 35. Byraadet har uindstrenket Magt til inden Stadens Grænder at give Tilladelser til og have Opsyn med Billardspil, eller til at indskrænke eller ganske at negte saavel dette som ethvert andet Slags Spil.

§ 36. Byraadet har Ret til at udgive saadanne Lovbestemmelser, som maatte anses for nødvendige og hensigtsvarende til at sætte denne Lov i Udgørelse, dog under den Forudsætning, at saadanne Lovbestemmelser ikke ere stridende mod eller uoverensstemmende med de Forenede Staters eller denne Stats Constitution.

§ 37. Begyndelsesordene i Stadens Love skulle være: „Det være forordnet af Byraadet i Staden Springfield.“

§ 38. Alle Forordninger, der udgives af Byraadet skulle inden en Maaned efter Udstedelsen publiceres i et af Sta-

bens offentlige Blad, og skulle ikke træde i Kraft, forend de saaledes ere blevne offentliggjorte.

§ 39. Alle Stadens Forordninger kunne forsynes med Byraadets Segl, og naar de ere trykte og publicerede efter denne Corporations Foranstaltning, skulle de uden noget videre Beviis modtages ved alle Domstole som retsgyldige Dokumenter.

John C. Bennet, som havde været vor Besuldmægtigede til at overbringe vort Andragende angaaende Stadens Privilegier, skriver saaledes angaaende Udstedelsen af Loven:

Staden Springfield, den 16de December 1840.

Til Udgiverne af „Times and Seasons.“ Inskorporationsloven for Staden Nauvo er netop gaaet igennem i Revisionsraadet. Den træder i Kraft den første Mandag i Februar forsinkommende. Ovennævnte Lov indbefatter ogsaa to Tillægslove, — den ene angaaende „Nauvo-legionen“ og den anden angaaende „Staden Nauvoos Universitet.“

(Fortsættet.)

Nyheder.

Dannmark. Det Uveir, der har været omtalt i Telegrammer fra Sylland, har, som det lader til, strakt sig over hele denne Landsdeel, og paa flere Steder været meget voldsomt. I „Aalborgposten“ for 3die December hedder det: Snestormen igaar tog efterhaanden mere og mere til og rasede med hhelden Voldsomhed iastes og inat til henad Morgenstunden; den begyndte med Nordvest, og gik igaar Aftes til Nord, og inat Klokk'en 12 til Nordvest. Alt saae dersor ogsaa fuldstændig vinterligt ud idag med store Sneedynger rundt omkring i Gaderne.“ I samme Blad meddeles endvidere, at Hunde- og Abetheatrets Telt paa „Haatings Plads“ blæste om, og at Forestillingen paa Theatret maatte tilbagelades paa Grund af Veiret. — Fra Nanders hedder det i Byens Avis for i Tirsdags: „Igaar Estermiddags og inat have vi haft en heftig Sneestorm af Nordost, der har bevirlet, at

Bandet i Fjorden er steget saa stært, at det i de sidste 6 Aar ikke har været høiere." — Ifolge „Aarhus Stiftstidende“ hørte Fernbanetoget nordfra den 3de om Morgenens fast ved Hoistov.

Sverrig. Jordfred i Sverrig. I „Posttidningen“ sør i Fredags hedder det: Nedensor et af de største Steenbrnd ved Husvudsta Steenhusgeri ved Ulssundseen indtraf i Tirsdags Klokkken 3 om Estermiddagen et storre Jordfred, der, hvis det havde fundet Sted nogle Minuter tidligere, havde funnet medføre Tabet af flere Menneskeliv. Paa den nedstyrte Plads, som i Almindelighed kaldes „Tomfrudanssen,“ var der opført to Landgangsbroer og en Kran, hvorhos der ogsaa fandtes et Oplag af hngne Steen for paakkommende Leverauee. Quantiteten af disse Steen, omtrent 3—4000 Fod i Udstrekning, var dog for Dieblifik usædvanlig ringe, og Ulykkesstilfældet kunde dorfor ikke ansees for at have sin Grund i Overlæsselse, saa meget mindre, som der paa samme Plads sædvanlig havde været opstaltet en 10 Gange saa stor Quantitet. Seg til otte Minuter for Tildragelsen havde der paa den ombandlede Plads været opstillet 57 Straffesanger under Bevogtning af en Underofficer og tyve Soldater for at hjemforlores fra Arbeidet. Neppe varer disse lømme ombord paa de Fartøier, der skulde føre dem hjem, forend Jordmassen i deres Paashn færd ned i Søen med en saadan Hart, at bl. A. en Pram, der var ladet med 75 Tons bearbeidede Steen blev kastet ind imod den modsatte Bred, men blev med Vandmassen fort tilbage til det ved Jordfredet frembragte tomme Rum, ligesom ogsaa store Ege- og Grantræer fortæ med ned i Dybet, hvilket nu ved Kanten af Jordfredet er 11—12 Fod.

I Norrkoping har der fundet nogle Uroligheder Sted i Anledning af de høje Kornpriser. Ogsaa fra Vesterbotten meldes der om tumultuariske Optrin, der have fundet Sted i Nærheden af Skelesteå. Der havde saaledes en Aften i Omegnen af Byen samlet sig henved et hundrede Personer af Almen, som under stærk Opfidselse truede med selv at ville bestemme Kornpriserne og at ville tiltvinge sig Korn paa Kredit hos de større Handlende i Byen. Ifolge en Beretning i „Umeåbladet“ svævede man i en ikke ringe Uro i Skelesteå, efterat de fra Byen udsendte Speidere vare blevne modtagne med Steenkast af Urostisterne. Man tilstængede Dørene og patronillerede bevæbnet med Geværer, Pistoler og Øxer; men heldigvis lykkedes det Byens Øvrighed at saae de Glæsindede til at gaae hjem uden at iværksætte deres Trusler.

En g l a n d. Af de femten Feniere, der vare domte til Døden for at have ombragt en Politibetjent under en Kamp for at befrie to af deres arresterede Chefer, vare de to blevne bønaadede, men de tre blevne den 23de November henrettet i Salford, en Arbeiderby, som er adfælt fra Manchester ved den lille Flod Irwell, som et Blad for dens sorte Bands Skyld giver Navn af Styk. Der har paa flere Steder været Uroligheder i Anledning af Henrettelsen.

Pre u s s e n. I den prensisise Provinds Preussen hersker der for Tiden, paa Grund af Misvægt og Dyrtid, en Rød, der efter Beretningerne fra Königsberg at domme ikke synes at være meget ringere end Røden i det svenske Norrland. I Neß-Distriket er der udbrudt Hunger-Typhus, som daglig bortriver en Mængde Mennesker.

I t a l i e n. Besuv er blevet uroligt. Den 14de f. M. begyndte Bjerget at udskynde glødende Stene og Lavamasser. En Meddeler, der selv har besiget den ene Side af Besuv, beretter, at Vulcanens Virksomhed har været i Tiltagende fra den 17de til den 20de f. M., og at der har aabnet sig et nyt Krater, 70 Fod i Gjennemsnit, hvorfra der med saa Sekunders Mellemrum flyngete Stene ivediret til 1000 Fods Højde. Flammer og Røg og underjordisk Russen ledsgade Eruptionen. Det var umuligt at nærme sig Kraterets Rand, da Heden var saa overordentlig stor; Lavastrommen havde en Brede af ca. 20 Fod. Seet fra Neapel frembed det ildsprudende Bjergr et overordentlig imponerende og smukt Skue. Skærne omkring Besuv vare farvede i det dybeste Mørkerødt; de opskyngede og nedfaldende Stene saae ud som Myriader af Stjerner, der efter sank ned paa Bjergets Top, hvis Fod var indhyllet i Mørke. — Besuv har været roligt siden Decbr. 1861.

W e s t i n d i e n. Ifølge Telegram fra London synes Orkanen den 29de October at have hjemføgt Den Portorico endnu værre end dens Lidelsesfæller St. Thomas, St. Jan og Tortola. Det hedder, at næsten 4,000 Huse paa Den ere stærkt beskadigede, at dette Aars Sukkerhøst er fuldstændig ødelagt, og at Tabene i det Hele taget ere uberegnelige.

Et andet Telegram meddeler: Paa St. Thomas og omliggende Øer har der den 19de November fundet hestige Fordstød med vulkanske Udbrud Sted, som have medført Tab af mange Menneskeliv og Beskadigelsen af 4 Skibe.

O s t i n d i e n. Overlandsposten har bragt den Efterretning, at der paa Manila har fundet en stor Oversvømmelse Sted, der har medført Tabet af mange Menneskeliv.

In d h o l d.

Side.	Side.
Halvaars-Conferencen i Store Salt- føstad (sluttet) . . . . . 81.	hed i politisk, religios og social Hen- seende . . . . . 89.
Bemærkninger af Præsident D. S. Wells . . . . . 84.	Joseph Smiths Levnetsloeb (fortsat) : 91.
Medaktionens Bemærkninger (Uenig- ighed)	Nyheder . . . . . 94.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postcontoiret.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.